

kednünk. Az előadás egy részét lapunk vezető cikkében találja olvasó. Dr. Meszlény előadásának különös aktualitást az a körülmény adott, hogy e kérdést az International Law Association Varsóban megartandó kongresszusának programjára tűzték ki. Fontos érdek az előadói tervezettel szemben, — amit különben a Nemzetközi Jogi Egyesület központja már megküldött a magyar osztálynak — a magyar álláspont megfelelőleg képviselve legyen. *Baumgarten Nándor* indítványára a szakosztály erre közfelkiáltással az előadót kérte fel.

A trianoni állampolgárság elevenbe vágó kérdéséről tartott előadást dr. *Sömjen László*, az igazságügyminisztériumba beosztott kir. ítéletábrlai bíró, a Külügyi Társaság nemzetközijogi és nemzeti kisebbségi szakosztályainak ülésén. Rámutatott arra a felületességre, amellyel a békeszerződés diktátorai az állampolgársági rendelkezéseket az illetőségre alapítva megszerkesztették, továbbá arra, hogy a pozitív és negatív honossági összekötéseknek milyen áradata állott elő az át nem gondolt rendelkezések folytán. A kritikai okfejtések után arra a konkluzióra jutott, hogy a kivezetőutat csakis célszerűen felállított belső szabályok adhatják meg. A nagy tetszéssel fogadott előadást élénk eszmecsere követte.

Az előadó azon kívánságát, hogy e belső szabályozásnak mihamarább meg kellene történnie, mi a magunk részéről is a legnagyobb mértékben helyeseljük, hiszen köztudomásu ma már, hogy státusügyeket, különösen a házassági kötelékek felbontását az érdekeltek igen nagy csoportja képtelen elintéztetni, mert a honossági jogszabályok szövevényes hálózata megakadályozza hatóságainkat az eljárásban. Miután pedig azt, hogy státuskérdésekben az angol-amerikai jogterület lex domicilii elvére térjen át nemzetközi magánjogunk, remélni nem lehet, s miután továbbá a trianoni békeszerződés állampolgársági rendelkezéseiből mint adottságból kell kiindulni, mi is csak helyeselhetjük az előadó azon álláspontját, mely szerint a megadott keretek közötti belső szabályozás kellő kiépítésével lehet csak segíteni a bajokon és ezért arra kérjük, tartsa felszínen ezt a nyílt kérdést és a belső szabályozásra vonatkozó javaslatait igyekezzék a köz érdekében mihamarább tételes erővel felruháztatni, hogy jogsegélyhez juthassanak nem a külföldiek, hanem azok a magyarok, akiket csak a trianoni békeszerződés nevezett ki külföldinek, de akiknek azt — hál' Istennek — semmiképp megmagyarázni nem lehet — hogy magyarok.

Dr. B. I.

Kizárólag bírósági hites tolmácsok vállalhatnak hiteles fordítást. A belügyminisztérium 1556198/1927. VIII. számú rendeletével a magánfordító irodák működését megrendszabályozta és véget vetett a visszaéléseknek, melyeket ezen irodák nagy része a bírósági hites tolmácsok rovására és a jóhiszemű közönség érzékeny kárára évek óta üzött. Hiteles fordításokat, vagy fordítások hitelesítését vállalni a tolmácsokon kívül ezentul senkinek sem szabad és a bírósági tolmácsok is csak oly nyelvre való hiteles fordításokat vehetnek át, melyre őket az igazságügyminiszter feljogosította. A hitelesen fordítandó ügydarabok gyűjtését, vagyis ily fordítások közvetítését a belügyminisztérium fordító-ügyosztályának hivatalos felvevő helyein kizárólag a Bírósági Tolmácsok Országos Egyesületének az Ügyvédi Kamara székházában (V., Szemere-utca 10.) működő felvevőhelye veheti át. Akik tehát a hiteles fordításra illetékes tolmácsot nem kere-

sik fel közvetlenül, ezen hivatalosan szervezett központi felvevő-helyhez juttathatják az ügydarabokat. A hiteles fordítások közvetítése magánfordító irodák részéről és ezen közvetítés mindennemű elősegítése elzárással is büntethető kihágást képez.

Jogirodalom.

Az 1927. év magánjogi és hiteljogi birói gyakorlata.

Irták: *dr. Glücksthal Andor, dr. Huppert Leó és dr. Varrannai István.* (Polgári Jog könyvtára, 5-ik füzet.) A szerzők személyének bizonyos átesoportosítása dacára, szürke táblájában ismerősként üdvözölhetjük e könyvet, amely az 1926. évi joggyakorlat ismertetése után, most az elmúlt év joggyakorlatának összeállítását adja.

Előrebocsájtom, amivel végezni kellene: a mű célkitűzésénél, irányánál és tartalmánál fogva hiányt-pótló és ezért gondos áttanulmányozását gyakorló jogásztársaimnak melegen ajánlom.

Mi a szerzők célja? Tudott dolog, hogy magánjogunkban a birói joggyakorlatnak mily fontos szerepe van; ez enyészeti el a jogi közmegegyeződés szerint belső igazságukat vesztett törvényi jogtételeket, ez kelti életre az új jogot; ebben érlelődnek meg igen sokszor, előbb tétova kísérletek után, majd egyre erősödő és végül kitérést nem engedő erővel az új törvények alap-gondolatai és sokszor részletei is. Lassan alakul tehát magánjogunk, de folyton alakul. Az antropológia tanítja, mennyi idő elteltével nincs az emberben egy atom sem a régiből; tételes magánjogunk is ilyesformán van. Lassan változik, de változik. Aki tehát az élő jogot ismerni akarja, nem elég, ha egyszer megtanulta, mert annak folytonos alakulása és változása elengedhetlenül szükségessé teszi, hogy állandóan figyelemmel legyünk az átalakulással járó új anyagra, a birói joggyakorlat bőséges termésére: az új jogra.

Van is sok döntvénytárunk. Hónapról-hónapra, de hétről-hétre is, a jogi lapoknak immár tekintélyes száma közli felsőbiróságaink elvi érdekű határozatait, hosszabb-rövidebb terjedelemben. Am ezek a döntések a maguk elszigeteltségében korántsem tudják azt a didaktikai célt szolgálni, amelyért tanulmányozásuknak időt, erőt és pénzt szentelünk. Mért? Mert esetenként megjelenve e döntések csak holt masszát adnak, hiányozván belőlük az az összekötő anyag, amely egységes képpé fogja össze őket és amely rámutat arra, hogy mi az egyes esetekben a visszatérő, merre vezet az alakulás